

Alf.

„Végtelen homoktenger; dűnéi, akár az óceán hullámai, mérföldek ezrein át követik egymást keletről nyugatra, délről északra. A táj éppoly szelíd s éppoly veszedelmes, mint sós vizű rokona, a Keleti-óceán. Hullámai lassan bár, de követik a viharos keleti szél irányát, gyűrűket vetnek, kisimulnak, felduzzadnak. Dűnéin nem lélekvesztők, hanem karavánok bukdácsolnak, útjuk istenkísértő, akár a tenger vándoraié. A homok vízpermetként záporozik arcukba, s gyakran elnyeli őket, akár az áradat. Biztonságot csak az oázisok szigetein, malomkeréknyi tavak mellett, zöldellő pálmafák alatt lelnek. A legtöbben soha nem hagyják el a sivatagot, nem csábítja őket az erdők hűvöse, a hegyek magasa, mert a kietlen, sárga homok a hazájuk. Dzsadoknak nevezik őket...”

Roxund: Homoki história

Taba el-Ibara, az Ynev közepén található homok- és kőtenger korok óta változatlanul várja mindazokat, akiket sorsuk idevet. A későbbi Taba el-Ibara területét a világ kezdete óta sűrű, buja dzsungel borította, az elfek Végtelen Erdősége, Tysson Lar. Egészen addig, amíg a kontinensre két új nép, az amundok és a dzsennek betették a lábukat. A két nép előző otthonában is óriási háborút vívott egymással, melyet itt tovább folytatott. A helyzetet súlyosbította, hogy az amundok harcba keveredtek a térségben élő elfekkel is. Évezredekig tartó küzdelem bontakozott ki, amelynek csak az vetett véget, hogy egyik fél sem viselt volna el még több áldozatot. A háború örökre a tájon hagyta nyomát; az egykori zöldellő erdőségek helyén ma végtelen sivatag terpeszkedik.

Mindhárom nép másként alkalmazkodott a megváltozott helyzethez: az amundok labirintusszerű piramis-templomokba, a megközelíthetetlen Mélysivatagban fekvő városokba húzódtak, s ott imádták tovább isteneiket. Az elfek elmenekültek, egykori létszámukból alig töredéknyien maradtak itt; ők a legmélyebb sivatagban tengették életüket, s mind jobban megváltoztak - talán csak a bennük izzó gyűlöletnek köszönhetik túlélésüket. A dzsennek felismerték, mennyi lehetőség rejlik az emberi fajban, ezért az elszigetelődés helyett az elkeveredést választották - bár egyes elbeszélések szerint ez jelentős áldozatokkal járt a dzsennek részéről (néhány család állítólag teljes egészében feloldódott az emberek között) - s így jött létre a térség meghatározó népcsoportja, a dzsadok fajtája.

Az új népcsoport Yneven sohasem látott kultúrát hozott létre, ahol annak van igaza, aki gazdagabb, ahol hazudni nem bűn, amennyiben ezzel a beszélgetőtárs érényeit sikerül hangsúlyoznia az embernek, ahol a tudás és az ismeretek legalább olyan kincset jelentenek, mint a fényes drágakövek és nemesfémek. A dzsadok törzsekre, házakra tagozódtak, amelyek dzsenn ősökre vezették vissza magukat, és egymással küzdöttek, hogy ideig-óráig tartó államokat hozzanak létre a pusztaságban. Akadtak, akik szerencséjük nyomában vagy Galradzsza útját járva Ynev más vidékeire jutottak, és virágzó vállalkozásokat hoztak létre.

A dzsadok - talán az éghajlat hatására, talán őseiknek köszönhetően - könnyen fáradó, könnyen felejtő népség... legalábbis a felületes szemlélő számára, aki nem veszi észre a kereskedőkaravánok és az öntözőrendszerek körül végzett mérhetetlen mennyiségű munkát, aki nem tudja, hogy a nevére esküt tévő dzsad adóssága családja minden tagjára vonatkozik, aki még sohasem érezte magán a vérbosszú súlyát. Az előbbi elképzelés téves voltát bizonyítja, mennyi csodát hoztak létre a dzsadok szülőföldjükön, vagy - kevésbé megfogható módon - Ynev más vidékein, ahol a dzsad bankár-

és kalmárcsaládok nemzedékek óta igen jelentős szerepet játszanak a kereskedelem kiépítésében és működtetésében.

Szigorú családrendszerük miatt - amelyet sokan összetévesztenek a kasztrendszerrel - a dzsadok között nem jött létre a más országokban ismeretes királyság államformája: az uralkodó (Ibarában használatos címe: emír, szultán, sejk, stb.) sohasem volt más, mint az összegyűlt családok vezetője, a "bölc", aki vitészségével, tehetségével kívívta magának az elsőséget. Mivel a dzsad kultúrában a gazdagság társadalmi értékmérő, az így hatalomra jutott vezető felesleges költsékezésbe kezd hatalma felmutatására. Ennek következtében - és az uralkodói címmel együtt járó viszonylagos biztonság miatt - az uralkodó dinasztia néhány nemzedék alatt annyira elgyengül, hogy a rokonok közül kikerülő fiatal, tehetséges hadvezér könnyűszerrel kicsavarja kezéből a hatalmat, s ezzel új uralkodói dinasztiát indít el, ugyanakkor a hatalom nem kerül ki a tágabban vett család kezéből.

Az idők során lassan kialakultak az egyes államok határai Ibarában, illetve az érintetlen területek, ahová a "megszelídítetlen" dzsadok, s az egykorvult népek maradványai húzódtak. Az elmúlt néhány évszázadban már csupán kisebb határváltozások történtek, a dinasztiák sem váltották egymást olyan sebesen, mint korábban. A legnagyobb újdonságot al-Hidema alapítása, illetve Abu Baldek Shibara létrejötte jelentette.

Aki ismerte a történelmet, tudta, nem maradhat fenn so-kaig ez az idilli állapot.

A P. sz. XXXVII. század végére Ibara képe tökéletesen átalakult. Az amundok ősi istene, Amhe-Ramun másodszor is manifesztálódott az üresség tengerében, nyomában pedig a déli nagyhatalmak, Krán és Pyarron katonai erővel jelent meg a nyugodtnak és békésnek korábban sem nevezhető sivatagban. A dzsadok szétfutottak a háború elől a szélrőzsa minden irányába, az emírségek maroknyi elszánt védelmezője mellett csak a homoki elfek maradtak helyükön, miközben a pusztában élő törzsek a sivatag északi peremére, a Sheralhoz szorultak; itt próbálták meg ellenállni dühödt kék istenség erejének.

A háború végére kiderült, a dzsennek nem csupán egy vasat tartottak a tűzbe... A Pyarronba visszavonult mentalisták illetve a menekültek, s a nyomukban érkező hadsík és dervisek segítségével sok titokra derítettek fényt a pyarroni titkoszolgálat ügynökei, illetve a kráni Birodalmi Emlékezet is új részekkel gazdagodott.

Tekintsük végig röviden a Manifesztációs háború előtti államilakulatokat, majd vizsgáljuk meg, mi lett a sorsuk, s hogyan néz ki ma a Taba el-Ibara.

Államalakulatok Ibarában a Manifesztum előtt

A Manifesztáció előtti idők Taba el-Ibarájában a dzsad kultúrkör volt az uralkodó, amelynek központjai az emírségek voltak, s amelynek hordozónyelve a dzsad. Jellegzetes államformája a nyílt despotizmus (emír és mellette a hadsereget vezető, szakosodott hivatalokat ellátó vezírek, általában ugyanabból a családból), politikai befolyása a Taba el-Ibarára, gazdasági befolyása Ynev egészére kiterjedt. Jellegzetes népcsoportja az alacsony termetű, középbarba bőrű, sötét hajú, barna/fekete szemű dzsadok. A kultúrkör meghatározó vallása a dzsad-panteon (Galradzsa, Doldzsah, Dzsah) és az úgynevezett Dzsiah-gat - Hagyományos út - volt, amely a társadalmi rétegek erős elkülönülését és az eleve elrendeltséget hirdette (mindazonáltal feltételezte, hogy a teremtményeknek munkálkodniuk kell az istenek biztosította életet a lehető legteljesebb mértékben kihasználni), s az ember legfőbb céljának a tudás megszerzését, az általános gyarapodást tartotta. A Manifesztáció előtti fontosabb központok:

Al-Abadana

Az üresség tengerének legnagyobb államalakulata talán a legrégebbi is mind közül. Az emirátus területén élő számos dzsenn család, az Erionba nyíló térkapu, valamint a helyiek rendelkezésére álló nyersanyagok együttesen biztosították az állam vezető helyzetét. Az erre felé haladó karavánutak mentén jó néhány, nagyszámú lakossággal rendelkező város állt az emírség területén, bennük kiváló mesteremberekkel, akik munkái messze földön híresek voltak: számos kelme- és fegyverkereskedő fizette ki a költséges térkapu-szállítást, hogy boltjukban Abadanából való darabokkal büszkélkedhessenek, ám mégsem ez, hanem az állam kedvező fekvése biztosította vezető szerepét a dzsad országok között, amelyet csak tovább erősített a gorvikikkal és a Mélysivatag ellenséges lakóival szemben vállalt katonai szerepe.

El-Hamed

Hamed Manifesztáció előtti története szinte mesébe illik. A vezír - Rahim el-Haszra - kihasználta, hogy országán halad keresztül a Vörös Út, amelynek segítségével nem csupán Ordannal és Erionnal, de egész Észak-Ynevvel kiváló kapcsolatokat épített ki. Bankházai ott voltak minden nagy északi városban, s itt élt a legtöbb idegen származású - javarészt északi - egész Ibarában. Az emirátus emellett az illatszerek, gyógyszerek központjaként vált híressé. Rahim el-Haszra még azt is véghez vitte, hogy országában a közbiztonság elérte Abadana - Ibarában szokatlanul magas - szintjét. Többen hangoztatták, érdemes lenne állandó térkaput nyitni Hamedban (esetleg áthelyezni ide az Abadanában működő régit).

El-Sobira

A Fű és Fekete Skorpiók - ez a két fogalom jutott eszébe először mindenkinek, aki meghallotta Sobira nevét. A különleges fűszerkeveréket, amely megsokszorozza a harci kedvet, Krán nagy tételben vásárolta szinte azóta, hogy egy leleményes dzsad először állította elő. A birodalom éppen ezért gondosan figyelemmel kísérte az egyébként különös óraműszerkezeteiről és kifinomult áfium-termeléséről híres dél-ibarai emirátus sorsának alakulását, s - érdekeinek megfelelően - közbeavatkozott, ha kellett. Az emír testőrségét Fekete Skorpiók néven emlegették: kiváló harcosokból állt, akiktől nem csupán (fogadott) otthonukban tartottak, hanem Sobira északi szomszédjai (Abadana, Hamed) is összerendeztek nevük hallatán.

Al-Madoba

A sivatag nem csupán homokdűnékből áll, s erre építette hatalmát Madoba emírje, aki ló- és tevétenyésztéssel foglalkozott. A derék uralkodó annyira már nem szerette országát, hogy ott is éljen; ideje nagy részét Abadanában töltötte. A Manifesztáció előtt sokan azt mondták, az emír unokaöccse nem csupán az évente megrendezett lóversenyen törekedett megszerezni az első helyezést; a trónra is alkalmasabbnak tartotta magát nagybátyjánál.

Al-Mugaffe

A kereskedőcsalád alapította emírség a Taba el-Ibarát átszelő nagy folyó, a Shibara déli partján jött létre. A Mugaffe család szorosan tartotta kereskedelmi, politikai vezető helyét, s riválisuk, az Avdal-család mellett ők nevezhették magukat a legstabilabb dinasztiának a dzsadok cselszövésével teli világában. A család mindenben a dicső múlt példái szerint járt el, és rendezettségével, fegyelmével igyekezett magához csábítani a kereskedőket.

Al-Avdal

A sejkiség alapítása hasonló módon történt, mint al-Mugaffe esetében, azonban a család itt egyszer s mindenkorra szakított múltjával. Az avdalok pyarroni hitre tértek, és alattvalóikat is erre kötelezték, mindenben a dél-ynevi mintát követték. A gyökérüket vesztett dzsadok a többieknél könnyebben keveredtek el Dél-Ynev más népeivel, s bár a Taba el-Ibarában mindenki alantas népségnek tekintette az Avdal sejkek alattvalóit, a mendemondák szerint néhány dzsenn átköltözött a "kísérleti államba", hogy közelebbről láthassa az avdali fejleményeket, és figyelemmel kísérhesse a megújuló avdali-gorviki összecsapások alakulását.

Abu Baldek

Az eddig felsorolt államoktól északra fekvő emírség egyetlen nagy kiterjedésű oázisban jött létre a Shibara egyik mellékfolyója vádjában. Szakadár dzsenn dinasztia alapította az "Édenkertben", ahogy Baldek oázisát hívják a dzsadok, mivel több forrás és tó is található a pálmaligetek között. Az Ynev-szerte híres baldeki rózsza és rózsakert mellett számos más, öntözéses földműveléssel termesztett gyümölcs miatt Zöld Baldeknek is nevezték. Innen származik a bunn-cserje, amelyet pörkölés után megfőznek, és élénkítő hatása miatt a nehezen beszerezhető kráni feketeleves helyett itt ezt isszák. Megterem itt a dzsadok között népszerű shiquit is, ami a jellegzetesen édes dzsad tea alapanyaga.

Abu Baldek Shibara

A baldeki szakadár vezír hozta létre az emirátust a Shibara keleti partján. Eme államalakulat adott otthont Ibara legnagyobb rabszolgapiacának, ahol "tisztá" árut vehetett bárki, akinek emberre volt szüksége. Ezzel magyarázható, hogy a számos - bár nem a legnagyobb - gladiátorviadalt is itt rendeznek, s ezen a helyen lehetett legkönnyebben találkozni a Mélysivatag törzseivel.

El-Quszarma

A Shibara forrásvidékéről még a dzsadok sem tudtak sokat. Őserdő borítja a Seral lankáit, ebből termelték ki a folyón leúsztatott faanyagot, amelyet óriási haszonnal adtak el a déli emírségekben. A piacokon könnyen megismerhették a Quszarmából való dzsadokat, akik magasabbak, erőteljesebbek déli rokonaiknál, s bőrük is sötétebb.

Al-Hidema

Al-Hidema, az Északföldre felé vezető Fahéjút egyik fontos állomása a legfiatalabb a dzsad államok közül. A fayuma törzs rokonai, a kharamiak alapították, s ők közvetítették a civilizált világ felé a Mélysivatag kincseit. A helyiek remek katonák voltak, ezért sokan közülük zsoldosként, karavánkísérőként dolgoztak, ami megnehezítette, hogy az emír megcáfolja az orgazdaságáról, a sivatagi törzsekkel való összejátszásáról keringő pletykákat.

Az emámét, theubot viselő letelepedett dzsad népesség mellett a mélysivatag adott otthont a "fekete máridok" népének, a vándorló dzsad törzsszövetségeknek. A három legnagyobb - Bayadi, Haszra és Fayuma - közül ez utóbbi volt a legvadabb és a legerősebb, amely szélteben-hosszában bejárta az üresség tengerét, s még a homoki elfekkel is hajlandóak és képesek voltak szembeszállni forrásaik, táborhelyeik védelmében. A másik két törzs békésebb utat járt, tagjai rendszeresen felbukkantak a városokban, ahová állataikat hajtották és beszereztek néhány különleges cikket.

A Taba el-Ibara ma

P.sz. 3703 elején, a Manifesztációs háború vége felé az amundok minden eddiginél hevesebb támadást indítottak Gorvik ellen, mivel a Mélysivatagban megszületett istenük Élő teste. Azonban 3703 végére - Krán beavatkozása és Új-Godon zászlajának meglebbenése után - a Manifesztáció elpusztult, seregei semmivé valnak.

Napjainkban Ynev minden nagyvárosában találhatók jelentős dzsad közösségek, s bár sokan visszaindultak egykori otthonukba, Erionban, Shadonban vagy az Északi Államszövetség államaiban így is jóval több emámét viselő barna bőrű kereskedővel találkozni, mint korábban. Mindenki a Hardzsról, az új birodalomról, vagy a "zárványállamokról" - a háborút a nehezen járható déli hegyvidéki területeken átvészelt, Sobirából létrejött Shahr el-Dzsangi all'Tubeta Dzsiahról (röviden el-Dzsangi), illetve az amund összeomlás után alapított Új-Hamedről (Hamed-Shaíh al-Qrua) beszél.

Hardzs-birodalom

A Hardzs (a birodalomban dívó fayuma dialektusban Hradzsnak hívják az államot, Ynev szerte azonban a Hardzs elnevezés terjedt el) a Manifesztációs háború, és a dzsennek népében beállt szakadás szülötte, amely Galradzsa prófétája, a Rászil, s az őt képviselő khálifok, valamint a gázik együttműködésén alapul. A szó jelentése: Kivezetés. A Pyarronba illetve az északi államokba menekült dzsadok (s dzsennek) azt mondják, Galradzsa belépett a Manifesztációval minden erejét elvesztett Dzsah helyére, s a korábbi többistenhit átadja helyét a Nagy Isten eszméjének, ahol a korábbi istenek ugyanannak az - alapvetően Galradzsa meghatározta - istenségnek egyes aspektusaiként vannak jelen. Az új erő a Kék Hold amund istenének megtestesülését kihasználva megteremtette evilági birodalmát, amelyben nincs helye más istennek. Akarata eszköze a Rászil, ki félistenszerű hatalommal rendelkezik. Ezzel a hatalommal képes felruházni a khálifokat, akik többek és kevesebbek egyszerre Galradzsa papjainál, s a Rászil szemeiként, füleiként járnak a birodalomban. Közülük kerülnek ki az újonnan meghódított területek ellenőrzésével megbízott személyek (a khálifok bátyjai) is.

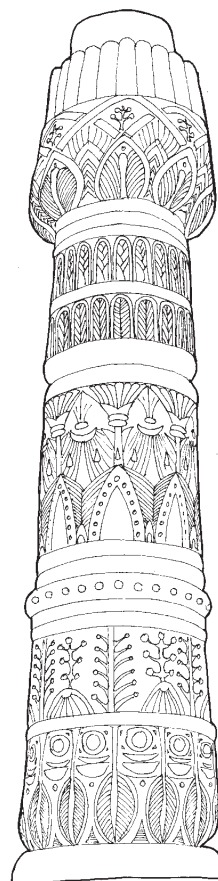
A Hardzs katonai erejét a gázik biztosítják, ez a dervismozagalom hagyományain alapuló katonai rend, amelynek tagjai - különösen a háború első időszakában - a fayuma-törzsszövetségből kerültek ki. Azt beszéljük, a Rászil megkereste a korábban a Mélysivatagban lakó veszedelmes törzseket, s bebizonyította nekik, ő a Huszejn Rumira megjövendölte Hádi - igaz úton vezető -, aki egyesíti a dzsadokat egyetlen isten

alatt, és valóra váltja az ősapák álmát, a nagy birodalmat. Minden egyes gázi esküt tesz magának a Rászilnak, akit a Nagy Istentől rendelt vezetőnek tartanak, s ezért minden szavát a Nagy Istentől eredő kinyilatkoztatásként értelmezik.

A szó különben is fontos szerepet játszik a Hardzsban, mivel a Rászil a dzsad nyelv fayumi dialektusát tette a khálifok használatra, s így hivatalos nyelvvé, ezért még a most visszatérő dzsadoknak is nehézséget jelent beilleszkedni a lassan formát öltő államszervezetbe. Ugyanakkor nagyon erős ellenhatás érezhető a városlakók részéről, noha a hivatalos vélemény szerint a letelepedett dzsadok nyelve nem alkalmas arra, hogy közvetítse a Nagy Isten akaratát. A gazdaság lassan újra talpra áll, bár az abadanai térkaput még nem nyitották meg, s állítólag már akadt, aki megkereste a térkapukat fenntartó szervezetet, nyisson új kaput a Rászil tartózkodási helyén, az egykori Abu Baldekben, ami jelenleg a Hradzs központjának számít. A Rászil parancsot adott az amundok által lerombolt Vörös Félhold mecset újjáépítésére, saját palotáját pedig az Amhe-Ramun hívek által lerakott piramistemplom-alapra építteti. A háború végeztével megnyitott "ideiglenes" hamed-shaíh kaput nem zárják be, noha a khálifok többször jelzik ez irányú kívánságukat.

A közbiztonság - meglepő módon - sohasem volt még olyan jó, mint a háború végén. Ebben része van a kisebb khálifoknak, akik piacfelügyelőként, rendfenntartóként dolgoznak, a városokban található gáziknak - ez különösen az új alapítású gázi-városokra igaz -, valamint annak, hogy a háború miatt nemcsak hogy mindenki fegyverrel jár, de a használatától sem riad vissza. Mindezeknek, illetve a vérbosszú intézményének hála sokan felhagytak sötét üzelmekkel. Hardzs törvényei a mélysivatagi törzsek becsületkódexét és a Nagy Isten kinyilatkoztatásait vegyítik, s ha valakinek kételye merülne fel alkalmazásukat illetően, az felkeresi a mecsetéhez rendelt khálifot, aki pontos - a Rásziltól jövő - felvilágosítást ad neki.

A Hardzs elsődleges céljának az amundokkal való leszámolást tekinti, s a háború második szakaszában a legfontosabb szereplője volt az Amhe-Ramun hívek elleni harcnak. Igaz, nem meglepő ez, ha figyelembe vesszük, hogy a Rászil-vezette fayumik egyszerűen tette a Nap Első Titkos Városának elfoglalása, ami feltehetően oka volt az Élő test eltűnésének a gorviki frontvonalról.

helyőrségekbe szállásolt gázik ugyanakkor egyre kevésbé tűrik a "bezártságot", és szinte minden héten szárnyra kél a hír, hogy a Rászil kihirdeti a kátilt, a nagy csatát. Aki nem tud várni, az elindulhat Ynev más országaiba, hogy hirdesse a Nagy Isten erejét és csodáját, a Rászil eljövételét és az amundok pusztulását. Az efféle vándorok fogadtatása vidékenként más: Pyarronban például nehezen tűrik őket, mivel számos dzsad menekült ide, akik a Rászilban és Galradzsában áruolt látnak. Cserébe a Hardzsban sem látják szívesen a pyarroni hittérítőket: szomorú példája ennek a volt avdali sejkiség területére küldött papok sorsa, akiknek nem csupán nem engedték újraszentelni templomaikat, de még arra is rákényszerítették őket, hogy felderítőként tevékenykedjenek az amundok titkos városainál. A Hardzs egyetlen hivatalos követet sem küldött sehová, és senki sem tudja, mi lesz a sorsa annak a területnek, amelyet Gorviktól és az egykori Kereskedő Hercegségektől hódított el a sivatag. Egyelőre Krán sem foglalkozik még a Hardzsral, mintha előbb megvárna, mennyire életképes az újszülött állam, mielőtt szóba elegyedik vele.

A Hardzsban belül egyetlen istent tisztelnek, leginkább Galradzs képeiben. Dzsah papjai még a háború elején eltűntek, Doldzsah hívei pedig mára jobbra a gázik sorait gyarapítják, ahol a harcosok és tolvajok istenére a Nagy Isten másik megjelenési formájaként tekintenek. A korábbi istenségek ereje egybemosódott, s míg azok, akik Nagy Istenként imádkoznak az új erőhöz, ugyanolyan, ha nem nagyobb hatalomhoz jutnak, mint eddig, addig azok, akik ragaszkodnak a régi, elkülönülő istenekhez, alig, vagy egyáltalán nem kapnak választ

Hamed-Shaíh al Qrua

Maszkán Uma Ahnat, Égi Ravaszságú lakhelye - így emlegetik a dzsádok Hamedet, amely tehetséges vezírből lett emírer segítségével új erőre kap a Manifesztációs Háború végén. Amhe-Ramun hívei El-Hamedet sem kímélték, s a máshonnan érkező menekülteknek hamarosan innen is tovább kellett menniük, nyugatra és délre. Rahim el-Haszra végig a Taba el-Ibara környékén buzgólkodott, az ellenállást szervezte a nagy menekültábrókban, s a harcokban többször is megsérült (fél szemét elvesztette). Uma Ahnat északi barátai segítségével igyekezett befolyást szerezni a krániak és pyarroniak között, több-kevesebb sikerrel. Törekvéseit az erioni dzsad (és dzsenn) erők is támogatták, ám mindez szinte semmit sem ért - még Krán sobirai erőfeszítéseinek kezdeti eredményei mellett sem. Rahim egyedüli - s nem is elhanyagolható - eredménye a nyugati menekültábrókban összezsúfolódott dzsad népesség egységgé kovácsolása volt, amely hosszú távon talán új dzsad virágzáshoz vezethetett volna, ha nem jelenik meg a messzi északon Rászil és a mélysivatagi törzsek, akik hátbatámadták az amund erőket. Azonban rövid ideig tartott az öröm az amundok ellen sikereket elérő gázik tetten hallatán: a Nagy Isten és hívei hamarosan megosztották a nyugatra szorult dzsádokat, s miközben Rahim egyre élesebben szembefordult a Rászillal, a már-már egységes nemzetet alkotni látszó dzsádok egy része tőle fordult el, s beállt a Nagy Isten hívei közé. Uma Ahnat állama lassan azoknak a menedékkévé válik, akik nem kívánnak beállni a Rászil hívei közé, bár nem tudni, melyikük kém Dzsangiból, vagy a Rászil emberei közül, mint ahogy nem egyszer előfordult már, hogy az újonnan létrejövő ország lakója egyszerre felismerte, a Nagy Isten útja az egyedüli követésre méltó út. A helyzetet tovább bonyolítja a különféle déli államok érdeklődése Hamed-Shaíh felé, valamint az "itt ragadt" északiak is, így az új emír kénytelen időnként saját lakossága ellen is fellépni. Mindebben segítik a Hamedba menekülő dzsennek, akik valóságos titkosrendőrséget hoztak létre, amelynek feladata az árulók, kémek kiszűrése. Nyílt titok, hogy a mukhábára együttműködik a Pyarroni Titkosszolgálat

A háború végeztével megalakuló Hamed-Shaíh - melynek határai körülbelül a háború előtti Hamed és Sobira területét ölelik föl - afféle "szabad zóna" lett, ahol meghúzhatják magukat, akik valamiért nem örülnének, ha a Hardzsban kellene élniük, emellett számos kalandozó is itt ütötte fel tanyáját. Torozon Tavarnájában már nem egy tréfa elhangzott arról,

hogy a tulajnak hamarosan fióküzetet kell nyitnia a Sajbáni mecset mellett. A szülőföldjükre visszatérő dzsádok közül sokan Hamed-Shaíhot választják új otthonul, így a főváros, Baht-e Gáh sebesen növekszik, s szinte minden nap új házak nőnek ki a földből. A sokszínűség miatt Új-Hamedban minden megkapható, ami csak Ynevben árucikknek számít. Uma Ahnat kénytelen volt szembenézni azzal, hogy dzsenn segítői ellenére sok mindenről nem tud, ami az emírségben történik, s inkább arra összpontosított, hogy az állam megfelelő részese-déshez jusson a kereskedésből. Ennek - és a háborúnak - tudható be, hogy Hamed-Shaíh külön pénzt (rijál) vezetett be, amely az emírség területén kívül szinte semmit sem ér, viszont azon belül igyekeznek a lehető legtöbb hivatalos ügyletben ezt használni.

Az óriási mennyiségű menekült és jövevény miatt Új-Hamedban a közbiztonság sem a legjobb. A régi piac és a belváros területe még biztonságos, ugyanolyan állapotok uralkodnak ott, mint a háború előtt, azonban a bazár újabb részei, illetve a korábban az abadanai kereskedők számára fenntartott terület (amelyet mára a külhoni dzsádok foglaltak el) ellenőrizhetetlen. A város lakó dzsádok - számos hajdani emírség menekültjei - és a legkülönbébb nomád törzsek szokásai, viselete keveredik egymással errefelé, a dzsádok mellett észak és dél más vidékeinek jellegzetes arcai is feltűnnek, Ynev más tájairól való dallamok, beszédhangok hallatszanak a vízipipák füstjétől és egyéb, kevésbé nemes szagoktól terhes levegőben, miközben a szűk utcácskákban hullámszik az embertömeg. Itt ott egy teázó, étkező, ahol ostáblát játszanak vagy sakkoznak egymással a dzsádok, hatamanok és idegenek. Azt mondják, Ynev minden kéme és cselszövője megfordul a háború utáni Baht-e Gáhban.

A Sajbáni mecset üresen tátong, Uma Ahnat még nem gondolta ki, mi legyen a sorsa, bár a pyarroni vallás egyfajta "csupas" változata (a Kyel-Darton-Uwel hármas) egyre többször bukkan fel az új emír megnyilatkozásaiban. A dzsad panteon széthullásával Hamed-Shaíhban megjelentek a különféle vallások képviselői. Akadnak még néhányan, akik megpróbálják a Dzsiah-gatot hirdetni, azonban nem sok sikerrel. A derisek - főleg a mehmerit-szekta tagjai - itt is jelen vannak, s felépült már néhány pyarroni istennek szentelt templom is. Alkítólag a khayamik is felbukkantak a városban, és a Tűzkobráknak is annyi imádója gyűlt össze, hogy saját templomra lenne szükségük, ám eddig egyik sem jelent meg nyíltan az emír színe előtt, hogy engedélyt kérjen tőle a templomépítésre

Shahr el-Dzsangi all-Tubeta Dzsiah

Dzsangi őrténete, ha lehet, még Hamed-Shaíhénál is kacífántosabb. Az emírség sorsa jelen pillanatban Krán kiválasztottjainak kezében van, amiért rengeteg dzsad és jó pár légios fizetett az életével, de megérte... A túlélők szerint mindenképpen.

Miután Sobira emírje a háború legelején meghalt, utódja csakis olyasvalaki lehetett, aki megfelelt Krán igényeinek. Ekkor tett szert komoly befolyásra a khayama-szekta Madab el-Sobirában, ami később nagyon fontos következményekkel járt. Az amundok 3692-es támadásakor elesett a város, és a megszárlás után csak árnyéka volt egykori önmagának, ahol a különféle tolvajklánok és romlásszekták büntetlenül tevékenykedhettek, a híres Fekete Skorpiók pedig többségükben beálltak az amundok szolgálatába.

Rövidesen a Kistestvérek nevű tolvajszekta vette át a város irányítását. Mondják, megkíséreltek önálló hatalmi központot létrehozni Sobirából, ám a végzet - és a Kosfejű akarata - másként rendelte. Egy fiatal harcos, állítólag valamelyik elpusztult tolvajklán tagja, megölte a Kistestvérek vezetőjét, majd segítőjével, egy gorvikival együtt elmenekült a városból Madoba hegyes szívébe, Kashira al Madoba város környékére. A lakosság körében csak Abn dza Samsír (a Kard Atyja) emlegetett egykori tolvaj nyomába eredő Fekete Skorpiók nem találtak senkit és semmit.

A háború első évét jellemző fejvesztett menekülést követően a Pyarroni Titkosszolgálat a reguláris kráni egységek visszavonásáról és birodalmi fejedelmek megjelenéséről számolt be az egykori déli emírségek területén. Az ezt követő, gyötrelmekkel terhes években számos városba szorult nomád varázsló álmodt a Fekete Napkorongról. A 3696-os év közepére már három vagy négy Amhe-démon pusztult el a kráni vadászegységeknek köszönhetően, akiket a khayama-szekta hívei támogattak. Nagy meglepetésként az év végén Kashira al Madobát kráni "tanácsadók" útmutatásai szerint harcoló, khayama-tagok által vezetett dzsad szabadcsapatok és idegen zsoldosok támadták meg. A csapatokat Abn dza Samsír, és a szekta feje, a kegyetlenségéről hírhedt Táriq el-Dzsamádzsim vezette. A sereg bevette a várost - maga Dza Samsír vágta le az itt parancsnokló Amhe-démont -, és miután emírré kiáltotta ki magát, a khayamik segítségével nekilátott az amundok elleni nyílt felszabadító küzdelmeknek. A Fekete Skorpiók - az amund varázslatok hatására - utolsó szálig oda-veztek a város védelmében, ezért a titokzatos gorviki és Táriq el-Dzsamádzsim segítségével újrászervezték az emír testőrségét, amely ettől kezdve a khayama-szekta elitharcosait tömöríti. Abn dza Samsír az így létrejött Sötét Nap Testvérisége vezetésével rendet teremtett az emírség területén, behívta a Városállamok zsoldosait, miközben a kráni tanácsadók által segített szabadcsapatok továbbra is kétségbeesetten igyekeztek megvédelmezni a város környékén felszabadított területeket. A Rászil feltűnése, de különösen az Élő Test megsemmisülése után Abn dza Samsír szektás harcosaival viharos gyorsasággal kitolta az általa ellenőrzött területek határait a Shibaráig - így mostanában ismét feszültségek ébrednek a régi ellenség, Hamed-Shaíh irányában.

Dzsangi határai ma nagyjából azonosak a hajdani Madobáéval. Délről Gur-Ennaím, a nyugati Kereskedő Hercegségekből szerveződött fanatikus katonaállam, keletről - a háború előtti Abadana és Mugaffe nyugati határvidékétől - pedig a Hardzs felségterülete határolja. Az állam uralkodója Abn dza Samsír, a Sötét Nap Testvériségének vezetője. A testvériség "lelki gondozásáról" Táriq al-Dzsamádzsim gondoskodik, ő tanítja a dervisek új nemzedékét is, miközben a gorviki, akinek senki sem ismeri a nevét, elvileg a Testvériség harcmestere, ám mondják, fejedelmeként szolgálja az emír - és Ranagol - érdekeit. Dzsangi katonai diktatúra, Krán kliense, ütközőállama a pyarroni támogatást élvező Hamed-Shaíhhal szemben. Másik feladata az Al-bahra-kahrem szállítása a Birodalomba. Krán továbbra is fizet a Fűért, ám senki sem tudja, mire fordítják a khayamák a kapott pénzt; az Új-Hamedben dolgozó kémek szerint hadjáratot terveznek, ám nem világos, Hamed-Shaíh vagy a Hardzs-e a célpont.

Dzsangiban manapság még a háború előtti Sobirához képest is rengeteg fegyveres szervezet található: dzsad szabadcsapatok, nomád törzsek maradványai, fejedelmek, a Városállamokból és a legkülönbébb területekről származó zsoldoscsapatok élnek határai között. Abn dza Samsír hirdetménye szerint bárki letelepedhet az emírség területén, semmiféle kérdést nem tesznek fel neki, csupán két dolgot kell vállalnia: a Sötét Nap Testvérisége hívó szavára fegyvert fog, és megtámadja azt, akit a sobirai emír az ország ellenségének nyilvánít, illetve elfogadja, hogy ha bármiféle kapcsolatba kerül a Fűvel, akkor a Sötét Nap Testvérei utolsó emberig kiirtják családját és szervezetét.

Dzsangi gazdasága egyik meghatározó eleme a Fű előállítás és kereskedelme. Az emírség térségében a háború előtt virágzó gazdasági élet némileg veszített erejéből, mivel Hamed-Shaíh jobban keverte a kártyákat, és a legtöbb dzsad menekült a szomszédos államban keresett menedéket. Ugyanakkor Dzsangi a Taba el-Ibara keleti kapujává vált: noha az ismét életre kelő Vörös Úton haladó karavánok, mielőtt a dzsangibeli városokban megszakítanák útjukat, előbb a Hardzs területén is átvágnak, a Rászil eddig nem mutatott érdeklődést az ellenőrzésük iránt. Annál fontosabb a Shibara torkolatának ellenőrzése. Abn dza Samsír szeretné megkaparintani a folyam-

feletti hatalmat, azt azonban a gázik (legfőképpen egy Rőtszakállú néven ismert hajóskapitány, aki korábban az abadanai flotta hajóskapitányaként híres kalóz volt, és valamely személyes ellenfelének tekintti Dzsangi emírjét) nem adják ingyen. Ennek köszönhető, hogy a Shibara körül sok csempész, rabló működik, és a Gályák Tengerén is összetűzések zajlottak a különféle városállamok felségjele alatt hajózó, de hazai kikötőjüket tekintve eltérő dzsad vitorlások között. Mondják azt is, a Rőtszakállú lerakatot kíván létrehozni a Fekélyláz-parton, s az Új-Godon létrejöttével megszűnő korábbi államilag támogatott kalóztevékenység lehetőségét is ad erre.

A közbiztonság nem sokat változott a háború előtti helyzethez képest: Dzsangi - miként a háború előtti Sobira - a Taba el-Ibara sőpredékének gyűjtőhelye, akik mit sem törődve a határokkal, ide-oda járkálnak Új-Hamed és az emírség között, és rabszolgákkal, értékes cikkekkkel, mérgekkel kábítószerekkel és fegyverekkel üzletelnek. Ahogy egyre nagyobb katonai erő gyűlik össze Dzsangiban, úgy válik a csempészet egyre veszélyesebbé. A Sötét Nap Testvérisége nem foglalkozik ezzel, noha bizonyos, hogy tudomással bír róla, mivel Táriq al-Dzsamádzsim tévedhetetlenül tudja, kik próbálják beleütni orrukát a Fű-kereskedésbe. Ezek minden alkalommal a Testvérek kardján végzik.

Dzsangi hivatalosan a Khayama-szekta irányítása alatt áll, ám ez nem jelenti, hogy Ranagol vallása lenne a hivatalos hit az emírség területén. A khayamák valamiféle dzsinn-hercegeket emlegetnek, akik erőt adnak nekik. Hozzájuk fohászkodnak. A khayama-dervisek valamelyik dzsinn-herceg jelét viselik magukon, így a szektán belül is különféle rendek léteznek: ki a harcban, ki a varázslatok terén ügyesebb. A vallási vezető Táriq al-Dzsamádzsim, míg a már-már igazi dzsinnhöz illő erővel rendelkező Abn dza Samsír példaként mutatja, meddig juthat el, aki a tökéletességre törekszik. A khayamákon kívül több vallás is megtalálható az emírségben az egyes közösségekben - még khálifok is járnak itt.

Az emírség egyedül Hamed-Shaíhhal áll ellenséges viszonyban, bár ez nem új keletű viszály. A Hardzs problémát jelent a Shibarán, ugyanakkor - egyelőre - túlságosan erős ahhoz, hogy Abn dza Samsír megtámadja. A baráti oldalon található bizonyos külső-kráni hatalmasságok és számos városállam, amely gazdasági kapcsolatokkal rendelkezik a területen, esetleg zsoldosai, kihelyezett szervezetei vannak Dzsangiban.

El-Quszarma

A távoli sejkéssel megszakadt minden kapcsolat a Manifesztációs háború alatt. Sokan azt mondják, a homok végül maga alá temette a dzsungelt, és Amhe-Ramun hívei megölték mindenkit, aki a sötét bőrű quzarmaiak közül nem volt alkalmas rabszolgának. Mások szerint a Rászil megtérítette Quzarma népét, s az ő segítségükkel sikerült elfoglalnia a Nap Első Titkos Városát, most pedig arra vár, hogy amikor megindul a kátill, bevethesse őket a Kereskedő Hercegségek, netán Hamed-Shaíh avagy Dzsangi ellen, attól függően, ki adja elő a történetet. Néhányan még azt is beszélnek, Themes-hitű amundok bukkantak fel Quzarmában. Annyi bizonyos, a gázik között van néhány, akinek szokatlanul sötét a bőre, ugyanakkor megszűntek a faszállítványok a Shibarán. Hogy ez csupán a háborúnak köszönhető, vagy nincs már senki, aki leűsztatná a fákat Abadana területéig... senki sem tudja.

